

Viathou Peletier

woorden **Manon Laterveer-de Beer**
beelden **Bianca van Houten**

Hoog boven onze hoofden versmelt het groen van de boomtoppen met de blauwe hemel. En het is stil, adembenemend stil. Links van ons staan knoestige berken. Hun stammen zijn even wit als de gevel van 't Huis Hoog Deelen, een stuk verderop. Het golvende Veluwe landschap is begroeid met heide, omzoomd met grassen en mossen. Er heerst een ongewone rust, die je als een onzichtbare hand tot stilstand brengt om de omgeving in je op te nemen. Om jezelf met een diepe zucht te bevrijden van datgene wat eventueel op je schouders drukt. Viathou Peletier staat dicht naast me en wijst in de verte. Aan de rand van een groepje bomen staat een damhert. 'Hij stond hier vanochtend ook al,' zegt ze. Opgegroeid in deze natuur, kent Viathou alle patronen die zich hier afspelen. Haar stem heeft een bezorgde ondertoon. 'Damherten horen samen op te trekken. Hier klopt iets niet.'

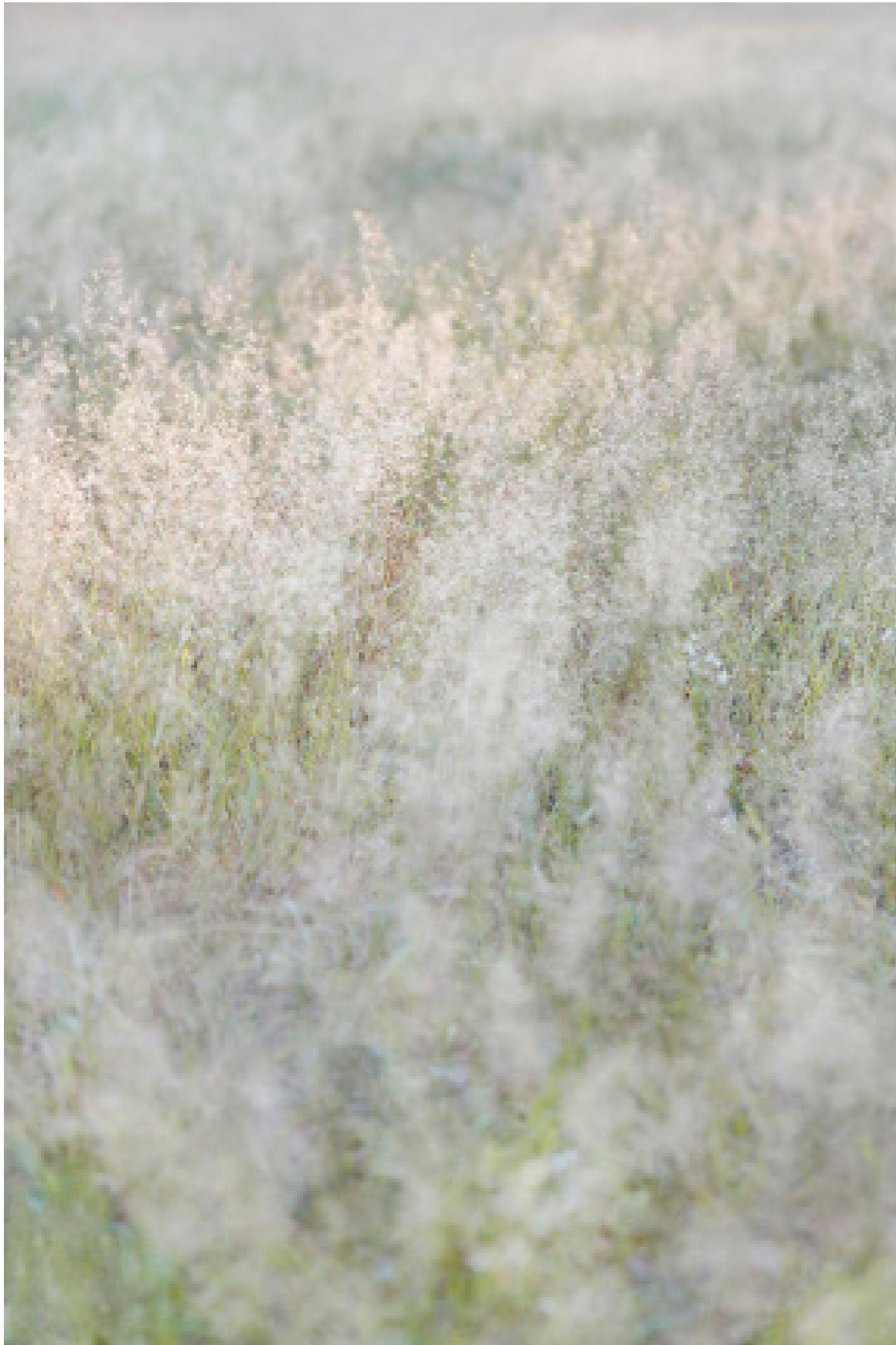
Het is een van de voorbeelden die aantonen dat Viathou een bijzonder oog voor haar omgeving heeft. Haar observaties strekken verder dan wat ik direct kan waarnemen. Bovenop de heuvel waar ze twintig jaar lang haar koeien

weidde, werd ze al vroeg aangetrokken tot een bepaalde plek. Ze besloot er een cirkel te maken van twaalf natuurlijke stenen die ze vond. We staan er omheen en ze wijst naar de zwerfkei in het midden. 'Pas achteraf ontdekte ik dat dit een kruispunt van verschillende leylijnen is. Dat zijn krachtige energiebanen van de aarde. Als ik mensen hiermee naartoe neem, vraag ik ze om een steen uit te kiezen en er een kwartier bij op de grond te gaan zitten. Om te luisteren naar de stilte, en naar zichzelf. Daarna delen we onze gedachten. De mooiste verhalen komen dan op gang. Alles wat uit de stilte voortkomt, wordt gevoed door het levensveld.'

Ik begrijp nog niet goed wat ze bedoelt en loop achter Viathou aan, dwars door de begroeiing naar het witte huis. Hier diep in het bos is geen elektriciteit. De inrichting is eenvoudig, maar gezellig. Met leeslampjes voorzien van eigen zonnecellen in de vensterbank. En een hertengeweï op tafel dat Viathou vast ergens in het bos heeft gevonden. 'Mijn grootvader kocht dit huis en het landgoed eromheen,' vertelt ze, terwijl ze melk voor de koffie in een steelpannetje opklopt. 'Als kind kwam ik hier

vaak, nu woon ik niet ver hier vandaan. Ik zie mezelf als een hoedster van deze plek.' Hoe Viathou invulling geeft aan dat gevoel, blijkt wanneer ze vertelt over de groepjes mensen die ze in dit huis ontvangt. Met laptops en allerlei plannen in het vooruitzicht zoeken ze hier een paar dagen de rust op. Maar als Viathou ze na afloop vraagt hoe het was, krijgt ze steevast hetzelfde antwoord: 'Ik heb helemaal niets gedaan. Alleen maar in de verte gestaard. Ik voel me volledig ontspannen.'

Het is uiterst belangrijk dat mensen de natuur opzoeken, vindt Viathou. 'Ver van de stad sta je veel minder bloot aan allerlei prikkels die je innerlijk vervuilen. Als je maar lang genoeg oefent, verdwijnt in de stilte de continue stroom aan stemmen in je hoofd naar de achtergrond. Dan komt een vorm van klaarheid tevoorschijn, alsof een sluier wegzakt. Alle cellen van je lichaam gaan daarin mee. Je komt in verbinding met je bron. Je raakt geïnspireerd. Zo kun je antwoord krijgen op een vraag waar je al een lange tijd mee rondloopt, of er ontstaan nieuwe ideeën.'

Als ik doorvraag over de betekenis van de natuur, gaat mijn gastvrouw dieper in op wat ik zo-even bij de stenen-cirkel nog niet snapte. 'Eigenlijk is de natuur het levensveld. Alles wat zich hierin manifesteert, ligt besloten in de kosmos. Uit een enkele bevruchte eicel bijvoorbeeld, groeit uiteindelijk een volledige mens, met kloppend hart en werkende organen. Deze vorm van perfecte organisatie is tijdloos. Het is ontzettend belangrijk om dit hoog te houden, omdat het onze gezondheid waarborgt. Als je bewust verbonden bent met dit levensveld, betekent dit dat je leeft naar kosmische wetten. Dat doen dieren en planten ook, vanuit zichzelf.'

Dat de mens zich door allerlei vormen van denken en ingrijpen boven de natuur heeft gesteld, heeft volgens Viathou verstrekende gevolgen. 'Als iets niet afgestemd is op die pure wetmatigheden, heeft het geen bestaansrecht. Dit werkt vernietigend. Geld is een moloch

geworden en we hollen de aarde voor onze welvaart uit. Daarmee zijn we het respect voor het welzijn van het leven uit het oog verloren. Dat ging voor lange tijd min of meer straffeloos. Maar de aarde laat de effecten van ons handelen nu duidelijk zien: overstromingen, droogte, stormen. We hebben alle elementen vervuild – de zee, de bodem en de lucht. Als je dit niet wenst te zien, sluit je je ogen voor iets waarvoor je juist wakker moet worden. We moeten iets van onze welvaart willen inleveren, om daarmee te leren dat we onderdeel zijn van de cirkel van het leven. Alles is afhankelijk van elkaar.'

Het lijkt misschien een doemscenario wat Viathou voor de mensheid schetst, maar in haar zachte gelaatstreken bespeur ik zeker geen wanhoop. We kunnen veranderen, en daarvoor is bewustwording nodig. 'Mensen zouden zich meer moeten verdiepen in het wel-zijn. Daarmee bedoel ik het naar binnen keren. Te rade gaan bij zichzelf, in plaats van bij het systeem dat we hebben gecreëerd. We leven in een systeem dat onze vrijheid, creativiteit en gezondheid ontnemt. Alles wordt naar fysieke maatstaven gemeten – een groot huis, luxe auto en dure merkkleding. Maar we ervaren pas echt wat overvloed is, wanneer we het geestelijke in ons leven toelaten. In de stilte van de natuur ervaar je wat dit betekent. Je komt in contact met je gevoel waardoor je bewustzijn ontwaakt.'

Door ons bewustzijn te vergroten, kunnen we groeien. Doe dat met passie, is het advies van Viathou. 'Iedereen wordt geboren met bepaalde talenten. Het is ontzettend belangrijk om die te leven met een hoofdletter L. Dit betekent dat je gepassioneerd bent. Als je iets doet met hart en ziel, manifesteer je daarmee het levensveld. Oeroude indianenstammen spreken over De Grote Geest. Dat is de kracht die de mens in zich heeft, want we zijn scheppende wezens. Kijk maar naar de wetenschap, de kunst, de muziek. We kunnen ons ervan bewust worden hoe prachtig de aarde is. Maar we lopen erover zonder het te zien.'

Gefascineerd door het gesprek ben ik het besef van tijd totaal verloren. Al bijna twee uren zijn er verstreken. Terwijl Viathou nog een kop koffie inschenkt, kijk ik door het raam recht voor me uit. Buiten ontvouwt zich een levend schilderij dat lawaai uit hoofden doet verdwijnen en zielen verkwikt. Ik kan me inmiddels in grote lijnen voorstellen hoe dit werkt. Maar er ontbreekt nog een belangrijk element, merk ik zodra Viathou de draad van haar verhaal weer oppakt. Het is iets wat zijzelf 'wetend wijs' noemt. Om uit te leggen wat ze hieronder verstaat, begint ze bij onze kindertijd.

'Kinderen zijn van nature heel nieuwsgierig. Ze willen van alles weten. Waarom? Omdat ze allerlei ervaringen moeten opdoen zodat ze de juiste stappen in hun leven kunnen zetten. Die ervaring is ontzettend belangrijk, dat is onze aarde-gang. En op alles wat we doen, krijgen we feedback.' Met haar armen beweegt ze langzaam heen en weer. Om de positieve en negatieve ervaringen die iedereen meemaakt uit te beelden. 'Zo leren we wat we wel en niet moeten doen. Dat gebeurt van binnenuit, vanuit de manier waarop je in het leven staat. En in relatie met de natuurwetten, zoals oorzaak en gevolg, of geven en nemen. Het ijkpunt dat je hiermee ontwikkelt heeft te maken met je geweten. Je bent innerlijk wetend wijs. Wijsheid is geen kennis. Kennis staat in dienst van wijsheid.'

En dan komen we misschien wel tot de kern: de zoektocht van de mens. 'Als ik om me heen kijk, valt me op dat iedereen verlangt naar waarheid. Zoals ik het zie, is waarheid het leven zelf. De alomtegenwoordige energie van waaruit wij opereren. Om dat te kunnen aanraken, moet je in echtheid leven. Geen opsmuk, geen buitenkant. Puur van binnenuit. Dan komen de rust, de stilte en de inspiratie. En het besef dat alles wat je doet en creëert, ook invloed op een ander heeft. Je hoeft niet op zoek te gaan naar verlichting, want je bent het licht zelf. Als je de buitenkant laagje voor laagje afpelt, kom je uit bij de kern. De echte waarde die ervoor zorgt dat je in harmonie bent en met alles in verbinding staat.'

Als het tijd is om afscheid te nemen, wil het bos mij nog niet laten gaan. Vol van de inzichten die Viathou met mij heeft gedeeld, sturen mijn handen de auto de verkeerde kant op. In plaats van naar het zandpad dat dwars door de wildernis naar de bewoonde wereld leidt, rijd ik verder het landgoed op. Grinnikend om mezelf keer ik om en draai het raampje omlaag wanneer ik langs Viathou rijd, die nog voor het witte huis staat. 'De energie houdt me hier vast!' roep ik haar toe. Viathou schenkt me een serene glimlach en knikt begrijpend. Een vrouw, geworteld op deze plek en in haarzelf. En die zo gul is om dit vermogen met anderen te delen. Wat een pure schoonheid.

WE KUNNEN ONS ERVAN BEWUST
WORDEN HOE PRACHTIG DE
AARDE IS. MAAR WE LOPEN
EROVER ZONDER HET TE ZIEN.

